

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף עא/ב

אמר רבי חנינא בן נח שבירך את השם ואחר כך נתגייר פטור הואיל ונשתנה דינו (נשתנה) [ונשתנית] מיתתו נימא מסייעא ליה ברח עד שלא נגמר דינו ואחר כך הקיף זקן התחתון פטור מאי טעמא לאו משום דאמרינן הואיל ואישתני אישתני לא שאני הכא דאי עבד השתא לאו בר קטלא הוא

...

לימא מסייעא ליה סרחה ואחר כך בגרה תידון בחנק בסקילה מאי טעמא לא לאו משום דהואיל ואישתני אישתני וכל שכן הכא דאישתני לגמרי האמר ליה רבי יוחנן לתנא תני תידון בסקילה:

רמב"ם יד החזקה הלכות מלכים פרק י

(ד) בן נח שבירך את השם או שעבד ע"ז או שבא על אשת חבירו או שהרג חבירו ונתגייר פטור הרג בן ישראל או שבא על אשת ישראל ונתגייר חייב והורגין אותו על בן ישראל וחונקין אותו על אשת ישראל שבעל שהרי נשתנה דינו:

רמב"ם יד החזקה הלכות איסורי ביאה פרק ג

(ו) באו עדים אחר שבגרה או אחר שבעלה בעלה אע"פ שהעידו שזינתה בבית אביה כשהיתה נערה הרי זו נסקלת בבית הסקילה. [השגת הראב"ד - נסקלת בבית הסקילה כתב הראב"ד ז"ל א"א זה שבוש דהלכה כראב"י שלא נאמרו דברי מוציא שם רע אלא כשבעל קודם שיוציא שם רע ואחר כל זאת פתח בית אביה וחכמים ג"כ מודים לראב"י דאף שבעל היה הדין כן ורבי אליעזר לא היה מודה לחכמים עכ"ל]:

לחם משנה על הלכות מלכים פרק י הלכה ז

ואני אומר לתרץ הקושיא דכוונת רבינו לומר דחונקין אותו על אשת ישראל אע"ג דקודם שנתגייר היה בסייף מ"מ השתא חונקין אותו והוקשה לו מההיא דסרחה ואח"כ בגרה בפ' בן סורר (דף ע"א ע"ב) דאמר ר' יוחנן לתנא תידון בסקילה והוי במיתה קמייתא וה"נ אמאי לא הוי במיתה קמייתא דמהא בעו בגמ' לסייעיה לר' חנינא ודחו לסייעתא דהתם תידון בסקילה וכי היכי דלא ליקשי לר' חנינא צריכים אנו לתרץ דשאני הכא דנשתנה דינו מה שאין כן סרחה ואח"כ בגרה דהתם לא נשתנה דינה וכן כתבו שם התוס' וז"ל והא דאמר ר' יוחנן לתנא תידון בסקילה וכו' משום דהתם לא נשתנה דינה כי הכא וזו היא כוונת רבינו ובאו דבריו על נכון:

קרון אורה על מסכת הוריות דף יא/א

אבל הא דאזלינן בתר מעיקרא גבי מוציא שם רע אתיא דלא כר"ש, אלא סברא בעלמא הוא דאזלינן בתר מעיקרא אע"ג דאישתני מיתתו, כל היכא דהשתא בר חיובא הוא נמי באיזה מיתה שיהיה, ולמסקנא שם בכתובות מקרא דהנערה יליף לה הנערה שהיתה כבר, אלא דאכתי צ"ע ליישב דברי הרמב"ם ז"ל (פ"ג מאיסור"ב ה"ד) שפסק לענין סרחה ואח"כ בגרה דאזלינן בתר מעיקרא ולא אמרינן הואיל ואשתני אישתני, וגבי בן נח שבירך את ה' ונתגייר בימים הקדמונים פסק דאזלינן בתר השתא והואיל ואישתני אישתני ופטור לגמרי, וי"ל דהתם אישתני דינו ואישתני מיתתו, בזה לכ"ע אזלינן בתר השתא נמי ופטור הוא, וכי פריך הש"ס התם לר' חנינא מהרג בן נח דחייב ולא אמרינן הואיל ואשתני, הוי מצי לשנויי דר' חנינא ס"ל כר' שמעון דאזיל בתר השתא אפילו גבי קרבן לפוטרו לגמרי, אלא דניחא לי להש"ס לאוקמא מילתא דר' חנינא אליבא דהילכתא, והיינו נמי טעמא דבן נח אם הרג קודם שנתגייר דחייב כי השתא משום דאישתני דינו, ומש"ה דיינינן ליה כי השתא, וכמו שכתב הלחם משנה בפ"י מהל' מלכים (ה"ד), ודו"ק:

חידושי רבינו חיים הלוי